

نگاه

خلأابوزیسیون مقتدر در نظام‌های سیاسی اعراب

● تأکید بر نیاز سیاست‌مداران و نظام‌های سیاسی به داشتن یک نیروی اپوزیسیون، امروزه به یکی از بدیهیات دنیای سیاست تبدیل شده است. شاید این مسئله در خودآگاه جامعه برخی کشورهای عربی کم‌رنگ باشد، اما در برخی دیگر چنین نیست. دوره‌هایی که تلاش می‌شد تا نیروهای اپوزیسیون به بهانه‌های مختلف از میدان دور شوند، گذشته است؛ درست مثل دوره‌هایی که بر سر نیروی اپوزیسیون آمد و در هر جا از آن با عنوانی نام برده می‌شد؛ برای مثال در گذشته‌های دور اپوزیسیون گروهی تلقی می‌شد که از دین خارج شده است یا نیرویی که قصد دارد در جامعه ایجاد شکاف کرده و تفرقه بیندازد. در گذشته‌های نزدیک نیز اپوزیسیون گروهی تلقی می‌شد که عبارت بود از یک مجموعه سیاسی که از «اجماع ملی» یا بیرون گذاشته است یا مجموعه‌ای که در کمین قدرت و دولت نشسته است و به بیانی صریح‌تر امنیت و ثبات کشور را تهدید می‌کند. همین‌طور که تعریف اپوزیسیون در دوران قدیم و قدیم‌ترها تغییر پیدا کرد، در نقش آن نیز تشکیک شد تا آنجا که امروزه کاملاً در نقش و کارکرد اپوزیسیون بازنگری شده و آن را بخشی لاینفک از یک نظام سیاسی و دولت در دوران مدرن می‌دانند؛ ازاین‌رو اپوزیسیون از یک نیروی خارج از دین یا یک عامل تششت و تفرقه در جامعه به عاملی برای ایجاد ثبات و صلح مدنی تبدیل شده است. جامعه اعراب در خودآگاه‌شان گام‌های بلندی در این راه برداشته‌اند تا خود را از یقین‌های دیروز و روزهای پیش از آن کنده و با اندیشه‌ای جدید، دنیای سیاست را ارزانیاب کنند. درست است که چنین اتفاقی هنوز به صورت جامع و کامل در همه کشورهای عرب نیفتاده است، اما وقایعی رخ داده که مظاهر این درک جدید را نشان می‌دهد؛ چنان‌که در ۳۰ سال گذشته می‌توان رد پای آن را در محافل سیاسی اعراب نیز دید. تا آنجا که قاطبه توده‌های عرب به این آگاهی رسیده‌اند که در مجموعه سیاست داخلی باید جایی نیز برای اپوزیسیون باز کرد. نیازی به گفتن نیست که دراین‌باره فرقی بین این یا آن گروه سیاسی نیست. شاید تصور این مسئله برای آدمی دشوار باشد که چگونه می‌تواند یک خودآگاهی جمعی دراین‌باره به وجود آمده و وجود یک نیروی اپوزیسیون در جامعه را ضروری تشخیص دهد؛ آن‌هم در کشورهایی که حیات سیاسی سازمان‌یافته‌ای ندارند یا به جهان سیاست آنان در انحصار یک طبقه از نخبگان بوده است؛ کشورهایی که تقریباً فاقد فعالیت‌های حزبی و سیاسی تکتگرایی بوده‌اند. این امر زمانی غیرممکن خواهد بود که به این فرضیه اتکا داشته باشیم که می‌گوید ریشه و زادگاه هر جریانی یا فکری همان محیطی است که در آن شکل می‌گیرد؛ یعنی در واقع از مباحث داخلی نشئت می‌گیرد. این البته فرضیه درستی است؛ به‌ویژه اگر ما داخل را بر خارج اولویت بدهیم، اما تحولات به‌وجودآمده در سطح جهان، امروزه این فرضیه را تا حدودی سست می‌کند؛ زیرا پیش‌فرض‌هایی در حوزه حقوق دموکراتیک، حقوق بشر، حقوق زنان، قیام‌های مردمی و مدنی مستمر در جای‌جای جهان پدید آمده است و نیروهایی پای به عرصه گذاشته‌اند که خواستار قانونمذکران اینس مطالبات بوده و از سوی دیگر، رسانه‌ها نیز توجه گسترده‌ای به این امر نشان می‌دهند و هرگونه تحولی دراین‌باره را به تکتک خانه‌های مردم در سراسر جهان می‌برند. تمامی این موارد موجب شده بین تأثیرپذیری از داخل یا تأثیرپذیری از خارج نشود تفکیکی قابل شد. این مسئله شرایطی را به وجود آورده است تا کارهای ناممکن دیروز و امروز ممکن شود و انبوهی از آگاهی‌های اجتماعی و سیاسی در فرصتی کوتاه از یک کشور به کشور دیگری انتقال پیدا کند. کسی که به اهمیت وجود نیروی اپوزیسیون در کشور پی برده باشد، نمی‌داند این امر چه توجهات متعددی دارد. از آن گذشته وجود نیروی اپوزیسیون دستاوردهایی برای نظام سیاسی خواهد داشت که کمترین آن «تکوین دولت ملی» است. در اینجا به طور مختصر به سه مورد از مزایای داشتن اپوزیسیون اشاره می‌شود.

۱- هیچ دولتی در تاریخ نیست که بتواند بر اراده یک فرد یا یک گروه حاکم استوار باشد و دوام یابد؛

زیرا هیچ جامعه‌ای نیست که در آن فقط یک نظر وجود داشته‌باشد. یک جامعه مرکب از طبقات و گروه‌های مختلف با آرای مختلف است. هیچ دولت ملی عاقلی هم نیست که این حقیقت را درک نکند.

۲- یک نظام سیاسی هوشمند نظامی است که شرایط و قوانین مناسب را برای بروز و ظهور یک اپوزیسیون ملی فراهم می‌آورد تا حوزه سیاست‌ورزی در کشورش را توسعه دهد. بزرگ‌ترین خطر برای هر نظام سیاسی خلائی است که در مرکز اپوزیسیون به وجود می‌آید. همین خلا است که موجب پدیدآمدن حرکت‌های پیش‌بینی‌ناپذیر و جزر و مدهای تند سیاسی می‌شود. یک نظام سیاسی هوشمند حرکت می‌کند؛ سمت تولید یک اپوزیسیون قانونمند حرکت می‌کند؛ زیرا این امر تضمین‌کننده ثبات آن نظام است.

۳- وظیفه یک نیروی اپوزیسیون در هر دولت یا جامعه‌ای – به‌ویژه اگر مدنی باشد- این است که بتواند بین دو حوزه سیاست و اجتماع توازن برقرار کند؛ توازنی که هیچ دولتی بی نیاز از آن نیست؛ زیرا این توازن زیربنای امنیت اجتماعی در درجه اول و آشتی ملی و ثبات سیاسی در درجه دوم خواهد بود.

نشست بهاره مجمع پارلمانی ناتو در حالی روز گذشته پایان یافت که شناسایی اولویت‌های اجلاس ماه جولای رهبران کشورهای عضو در ورشو، پایتخت لهستان، دستور کار اصلی نمایندگان بود. شش هفته مانده به آغاز اجلاس ورشو، ۲۵۰ نماینده از کشورهای عضو ائتلاف سیاسی- نظامی ناتو برای اولین‌بار در تیرانا، پایتخت آلبانی، گردهم آمدند تا بلکه با بازبینی عملکرد گذشته سازمان متبوعشان، نقشه راهی مناسب برای پاسخ‌گویی به چالش‌های پیش‌روی کشورهای عضو تدوین کنند؛ چالش‌هایی که از تهدیدات روسیه در شرق اروپا و منازعات جاری در عراق و سوریه گرفته تا معضل تروریسم، بحران مهاجرتی و توسعه موشک‌ها و سلاح‌گویی به چالش‌های جمععی را دربر می‌گیرد. الکساندر ورشو، معاون دبیرکل ناتو، در حالی در پایان نشست دیروز بیانیه‌ای حاوی دستور

کار اجلاس ورشو را قرائت کرد که ینس استولتنبرگ، دبیرکل این سازمان، نیز روز گذشته برای دیداری دوزهرو و گفت‌وگو پیرامون آماده‌سازی‌های لازم برای اجلاس ماه جولای، عازم لهستان شده بود. در بیانیه مجمع پارلمانی ناتو از تمامی رهبران کشورهای عضو خواسته شده تا در تقویت امکانات دفاع جمعی و بازدارندگی برای دفع تهدیدات بالقوع و باقوه ماندن روسیه که امنیت این پیمان را در خطر انداخته است، مشارکت کنند. معاون دبیرکل ناتو همچنین در حالی از مسئولیت سازمانش در کمک به همسایگان شرقی مانند اوکراین، گرجستان و مولداوی در برابر ماجراجویی‌های مسکو سخن گفته که تنظیم یک استراتژی فراگیر برای گسترش ثبات در خاورمیانه و شمال آفریقا نیز بخشی دیگر از دستور کار اجلاس ورشو خواهد بود. برت مک‌گورک، فرستاده ویژه ایالات متحده در ناتو، پیش‌تر در گفت‌وگویی با مجله آلمانی اسپیکل، ضمن تأکید بر لزوم مشارکت ناتو در جنگ داعش، اعلام کرده بود جزئیات مداخله احتمالی

منابع امنیتی عراق اعلام کردند که درگیری‌ها در شهر «فلوجه» وارد فاز جدید خود شده و نیروهای ویژه ارتش که حمله نهایی به شهر فلوجه را آغاز کرده‌اند، در مرکز این شهر با داعش به درگیری خیابانی پرداخته‌اند. به گزارش «ایسنا»، به نقل از الجزیره، منابع دولتی عراق می‌گویند نیروهای ویژه عراق در لشکر طلایی ارتش این کشور بامداد دوشنبه حمله نهایی به شهر فلوجه را آغاز کرده و پس از چند روز محاصره شهر، وارد آن شده‌اند. پیش‌تر توافق شده بود که نیروهای مردمی شیعه موسوم به «حشد شعبی» و دیگر یگان‌های مشارکت‌کننده در عملیات فلوجه تنها تا محاصره شهر پیش بروند و حمله نهایی برای آزادی شهر توسط «هنگ تاکتیکی» متشکل از نیروهای ویژه ارتش (مبارزه با تروریسم)، پلیس فدرال و برخی نیروهای محلی آموزش‌دیده انجام شود. فرماندهان میدانی ارتش عراق می‌گویند منطقه استراتژیک «صقلاویه» در شمال غرب فلوجه ظهر دوشنبه به طور کامل آزاد شده و درگیری‌ها در داخل شهر به شکل جنگ خیابانی در جریان است. آنها می‌گویند به دلیل حضور غیرنظامیان ناگزیرند به‌آرامی به پیشروی ادامه دهند. «حیدر العبادی»، نخست‌وزیر عراق با آغاز عملیات تأکید کرد آزادی شهر بیش از ۲۸ ساعت به طول نخواهد انجامید. با وجود این سخنان نخست‌وزیر اما به دلیل محاصره کامل شهر و عدم توانایی داعشی‌ها برای عقب‌نشینی یا فرار، جنگ در فلوجه برای آنها جنگ مرگ و زندگی خواهد بود و احتمالاً تا پاکسازی شهر به طول بینجامد.

پیشمرکه‌ها در ۲۵ کیلومتری موصل

در همین حال، سخنگوی رسمی نیروهای «زیروانی» (یکی از واحدهای ویژه نیروی پیشمرکه) از بازپس‌گیری پنج روستا در منطقه «الخازن» از قبضه داعش خبر داد. «دلشاد مولود»، سخنگوی نیروهای پیشمرکه به «سومریه

اولویت‌های نشست ماه جولای سران ناتو مشخص شد

نقشه راهی جدید در مرزهای شرقی

این ائتلاف در عراق، سوریه و لیبی، یکی از محورهای اجلاس ورشو خواهد بود. این مقام آمریکایی ابراز امیدواری کرده ناتو دستکم در زمینه آموزش نیروهای عراقی که تاکنون به میزبانی اردن صورت گرفته، نقش فعال‌تری ایفا کند.

دراین‌میان، موضوع هزینه‌های نظامی کشورهای عضو و تقویت همکاری‌ها با اتحادیه اروپا نیز یکی دیگر از مسائل مورد بحث در اجلاس ماه جولای سران ناتو خواهد بود. مقامات آمریکایی درصددند دیگر کشورهای عضو را به مشارکت تا سقف معینی از بودجه خود را صرف هزینه‌های نظامی ناتو کنند. مایکل ترنر، نماینده اوهاییو در مجلس نمایندگان آمریکا و دبیر مجمع پارلمانی ناتو، پس از اذعان به این نکته که چالش‌های امنیتی کنونی به این زودی‌ها برطرف نخواهند شد، بر لزوم سرمایه‌گذاری دوباره در حوزه دفاعی این سازمان تأکید کرده و از همتایان خود خواسته است تا به منظور رفع نگرانی‌های واشنگتن در قبال سهم نامتنااسب

گروه چهارگانه وِس‌گِرَاد، یعنی لهستان، مجارستان،

اسلوواکی و چک برای اعزام نیرو به منطقه بالتیک تقدیر کرده که گزارش‌ها حکایت از اعتراضات مردمی علیه جدیدترین مانور نظامی ناتو به رهبری ایالات متحده در این منطقه دارند. جاده‌های اروپای مرکزی و شرقی در حالی این روزها شاهد رژه بیش از هزار و ۴۰۰ سرباز و ۴۰۰ خودرو زرهی آمریکایی است که بناسبت این نیروها پس از عبور از مسیری بیش از دوهزار کیلومتر که از آلمان آغاز شده و به استونی ختم می‌شود، مانور نظامی سالانه خود با نام «ضربه شمشیر بلند» را در کشورهای بالتیک آغاز کنند.

این مانور که از سال ۲۰۱۱ تاکنون با مشارکت هم‌پیمانان اروپایی ناتو و به منظور آماده‌سازی نیروها واکنش سریع این ائتلاف صورت می‌پذیرد، امسال برخلاف گذشته اعتراضات فراوانی را برانگیخته است. اگر از واکنش‌های مسکو به تحرکات اخیر ناتو در اروپای شرقی و بالتیک بگذریم که به‌زمخ دیمیتری یسکوف، سخنگوی کرملین، نشانه‌ای از پسرفت پرشتاب روابط روسیه و ناتو به وضعیت جنگ سرد است، به نظر می‌رسد شهروندان اروپای شرقی نیز بیش از پیش نگران تبعات عادی‌سازی حضور نیروهای آمریکایی در خاک کشورهای خود هستند.

شاهد این مدعا نیز اعتراضات خشمگینانه شهروندان جمهوری چک علیه عبور کاروان نظامی ارتش ایالات متحده از خاک آن کشور است که اگرچه روز گذشته و پس از برگزاری یک مانور کوچک مشترک پایان یافت، اما از منظر معترضان چکی، نشانی بر گسترش حضور نیروهای آمریکایی در منطقه و هشنداری در قبال صدمات احتمالی آن است که زیر چتر همکاری‌های نظامی ناتو و عضویت روزافزون دولت‌های منطقه در این ائتلاف سیاسی- نظامی، می‌تواند ضربه‌ای بزرگ به ثبات و صلح در اروپای شرقی باشد.

● تأکید بر نیاز سیاست‌مداران و نظام‌های سیاسی به داشتن یک نیروی اپوزیسیون، امروزه به یکی از بدیهیات دنیای سیاست تبدیل شده است.

شاید این مسئله در خودآگاه جامعه برخی کشورهای عربی کم‌رنگ باشد، اما در برخی دیگر چنین نیست. دوره‌هایی که تلاش می‌شد تا نیروهای اپوزیسیون به بهانه‌های مختلف از میدان دور شوند، گذشته است؛ درست مثل دوره‌هایی که بر سر نیروی اپوزیسیون آمد و در هر جا از آن با عنوانی نام برده می‌شد؛ برای مثال در گذشته‌های دور اپوزیسیون گروهی تلقی می‌شد که از دین خارج شده است یا نیرویی که قصد دارد در جامعه ایجاد شکاف کرده و تفرقه بیندازد. در گذشته‌های نزدیک نیز اپوزیسیون گروهی تلقی می‌شد که عبارت بود از یک مجموعه سیاسی که از «اجماع ملی» یا بیرون گذاشته است یا مجموعه‌ای که در کمین قدرت و دولت نشسته است و به بیانی صریح‌تر امنیت و ثبات کشور را تهدید می‌کند. همین‌طور که تعریف اپوزیسیون در دوران قدیم و قدیم‌ترها تغییر پیدا کرد، در نقش آن نیز تشکیک شد تا آنجا که امروزه کاملاً در نقش و کارکرد اپوزیسیون بازنگری شده و آن را بخشی لاینفک از یک نظام سیاسی و دولت در دوران مدرن می‌دانند؛ ازاین‌رو اپوزیسیون از یک نیروی خارج از دین یا یک عامل تششت و تفرقه در جامعه به عاملی برای ایجاد ثبات و صلح مدنی تبدیل شده است. جامعه اعراب در خودآگاه‌شان گام‌های بلندی در این راه برداشته‌اند تا خود را از یقین‌های دیروز و روزهای پیش از آن کنده و با اندیشه‌ای جدید، دنیای سیاست را ارزانیاب کنند. درست است که چنین اتفاقی هنوز به صورت جامع و کامل در همه کشورهای عرب نیفتاده است، اما وقایعی رخ داده که مظاهر این درک جدید را نشان می‌دهد؛ چنان‌که در ۳۰ سال گذشته می‌توان رد پای آن را در محافل سیاسی اعراب نیز دید. تا آنجا که قاطبه توده‌های عرب به این آگاهی رسیده‌اند که در مجموعه سیاست داخلی باید جایی نیز برای اپوزیسیون باز کرد. نیازی به گفتن نیست که دراین‌باره فرقی بین این یا آن گروه سیاسی نیست. شاید تصور این مسئله برای آدمی دشوار باشد که چگونه می‌تواند یک خودآگاهی جمعی دراین‌باره به وجود آمده و وجود یک نیروی اپوزیسیون در جامعه را ضروری تشخیص دهد؛ آن‌هم در کشورهایی که حیات سیاسی سازمان‌یافته‌ای ندارند یا به جهان سیاست آنان در انحصار یک طبقه از نخبگان بوده است؛ کشورهایی که تقریباً فاقد فعالیت‌های حزبی و سیاسی تکتگرایی بوده‌اند. این امر زمانی غیرممکن خواهد بود که به این فرضیه اتکا داشته باشیم که می‌گوید ریشه و زادگاه هر جریانی یا فکری همان محیطی است که در آن شکل می‌گیرد؛ یعنی در واقع از مباحث داخلی نشئت می‌گیرد. این البته فرضیه درستی است؛ به‌ویژه اگر ما داخل را بر خارج اولویت بدهیم، اما تحولات به‌وجودآمده در سطح جهان، امروزه این فرضیه را تا حدودی سست می‌کند؛ زیرا پیش‌فرض‌هایی در حوزه حقوق دموکراتیک، حقوق بشر، حقوق زنان، قیام‌های مردمی و مدنی مستمر در جای‌جای جهان پدید آمده است و نیروهایی پای به عرصه گذاشته‌اند که خواستار قانونمذکران اینس مطالبات بوده و از سوی دیگر، رسانه‌ها نیز توجه گسترده‌ای به این امر نشان می‌دهند و هرگونه تحولی دراین‌باره را به تکتک خانه‌های مردم در سراسر جهان می‌برند. تمامی این موارد موجب شده بین تأثیرپذیری از داخل یا تأثیرپذیری از خارج نشود تفکیکی قابل شد. این مسئله شرایطی را به وجود آورده است تا کارهای ناممکن دیروز و امروز ممکن شود و انبوهی از آگاهی‌های اجتماعی و سیاسی در فرصتی کوتاه از یک کشور به کشور دیگری انتقال پیدا کند. کسی که به اهمیت وجود نیروی اپوزیسیون در کشور پی برده باشد، نمی‌داند این امر چه توجهات متعددی دارد. از آن گذشته وجود نیروی اپوزیسیون دستاوردهایی برای نظام سیاسی خواهد داشت که کمترین آن «تکوین دولت ملی» است. در اینجا به طور مختصر به سه مورد از مزایای داشتن اپوزیسیون اشاره می‌شود.

عرصه بر «داعش» در عراق و سوریه تنگ‌تر می‌شود

جنگ خیابانی در مرکز فلوجه

نیوز» گفت: نیروهای داعش مقاومت چندانی مقابل پیشروی کردها نکرند. او افزود: نیروهای پیشمرکه درحال حاضر در ۲۵کیلومتری شهر موصل هستند.همچنین در سوریه نیز جنگ با داعش همچنان ادامه دارد و درحالی‌که درگیری‌ها میان این گروه تروریستی و گروه‌های مخالف مسلح در اطراف شهر «مارع» و چند نقطه دیگر در حومه شمالی «حلب» همچنان ادامه دارد، منابع سوری می‌گویند مخالفان موفق شده‌اند موضعی را که به‌تازگی از دست داده‌اند از داعش پس بگیرند.

دیده‌بان حقوق بشر سوریه اعلام کرد که مخالفان سوری دو روستا را در حومه حلب از داعش پس گرفتند. این روستاها به مخالفان کمک می‌کند کمربند امنیتی اطراف شهر «اعزاز» را مستحکم‌تر کنند. «رامی عبدالرحمن»، مدیر دیده‌بان حقوق بشر سوریه اعلام کرد بیش از شش هزار غیرنظامی که

میانجیگری السیسی برای فعال کردن روند صلح

دراین‌باره تاکنون تصمیمی جدی و سرنوشت‌ساز گرفته باشد. غیر از این نیز باید منتظر یک انقلاب نرنجی برای نجات قضیه فلسطین بود که آن هم در حد خود یک معجزه است. نقش مصر تاکنون حمایت از قضیه فلسطین بوده است؛ نه اینکه در این ماجرا «بی‌طرف» باشد بخواد نقش «میانجی» را بازی کند. به نظر می‌رسد دولت برآمده از کودتا مصر را که روزی «مادر دنیا» خوانده می‌شد در خدمت رژیم اسرائیل درآورده باشد. این کشور با تشدید محاصره غزه و به‌کاربستن شیوه‌های ابتکاری برای ازبین‌بردن تونل‌ها نشان داد که نسبت به فلسطینی‌ها از دولت بنیامین نتانیاهو بی‌رحمانه‌تر عمل می‌کند. دولت السیسی حتی از این هم یا فراتر گذاشت و تلاش کرد تا حماس را به قاقاق سلاح به داخل مصر و کمک‌رساندن به گروه‌های تروریستی متهم کند.

البته این طبیعی است که اسرائیل از گفتمان السیسی استقبال کند. برخی از تحلیلگران، اظهارات السیسی را با حرف‌های «انور سادات» در سال ۱۹۷۷ مشابه دانستند. سادات زمانی خواستار دیدار از اسرائیل و سخن‌گفتن به صورت مستقیم با کنست شد و همه تقریباً حوادث آن زمان را به یاد دارند.

آن چیزی که در بین حرف‌های السیسی،

رویداد

حمله جدید ترامپ به مهاجران آمریکایی

● نامزد جمهوری‌خواهان آمریکا در انتخابات ریاست‌جمهوری این کشور که تفکرات ضدمهاجرتی دارد، در این رابطه انتقادهای جدیدی از کاخ سفید کرده است. به گزارش خبرگزاری مهر به نقل از آسوشیتدپرس، «دونالد ترامپ» در یک سخنرانی در واشنگتن اظهار کرد وضعیت مهاجرانی که به‌صورت غیرقانونی وارد آمریکا می‌شوند از وضعیت کهنه‌سربازان بهتر است و این افراد عمدتاً خدمات بهتری را نیز در مقایسه با نظامیان بازنشسته دریافت می‌کنند. به نوشته آسوشیتدپرس، این اظهارات ترامپ در حالی بیان شد که اتهام‌هایی درباره نحوه کسب کمک‌های انتخاباتی به او وارد شده است.

محکومیت زندانی شدن فعال حقوق بشر در عربستان

● سازمان عفو بین‌الملل از زندانی کردن یک فعال حقوق بشر در عربستان سعودی انتقاد کرده است. عربستان سعودی، این فعال حقوق بشر را براساس قوانین «ضدتروریسم این کشور»، به «هشت سال زندان» محکوم کرده است. به گزارش سازمان عفو بین‌الملل «عبدالعزیز شویبلی»، تنها عضو مؤسس گروه «حقوق مدنی و سیاسی سعودی» است که تاکنون زندانی نشده بود. فعالیت این گروه سه سال پیش ممنوع و اعضای مؤسس آن یک‌به‌یک، محاکمه و زندانی شدند.

فوجیموری، پیروز احتمالی انتخابات ریاست جمهوری پرو

● نتایج یک نظرسنجی جدید نشان می‌دهد، «کیکو فوجیموری» می‌تواند از رقیب خود در دور دوم انتخابات ریاست‌جمهوری پرو پیشی بگیرد و پیروز این انتخابات شود. به گزارش آسوشیتدپرس، کیکو فوجیموری ۴۰ساله دختر، «البرتو فوجیموری» دیکتاتور سابق مجبوس پرو است که براساس این نظرسنجی از سوی مؤسسه «ایپسوس» که روز یکشنبه منتشر شد، توانست ۴۵٫۹ درصد آرا را از آن خود کند. همچنین در این نظرسنجی مشخص شد «یدرو پابلو کازینسکی» ۷۷ساله و رقیب وی و اقتصاددان سابق بانک جهانی فقط ۴۰٫۶ درصد آرا را به دست آورده است.

قتل ۱۱ نفر به ضرب گلوله در ونزوئلا

● مقام‌های ونزوئلای اعلام کردند: مردان مسلح ۱۱ نفر از جمله سه نوجوان و یک شهروند کم‌لبایی را به قتل رسانده‌اند. به گزارش ایسنا، آنها می‌گویند مهاجمان ناشناس روز شنبه در ایالت غربی «تروهیو» به قربانیان دستور دادند از خانه‌هایشان خارج شوند و بعد آنها را به ضرب گلوله کشتند. مهاجمان سپس با موتورسیکلت و خودرو از صحنه گریختند. سازمان‌های غیردولتی می‌گویند با افت بهای نفت و فرورفتن کشور در رکود اقتصادی، میزان جرائم در ونزوئلا در حال افزایش است.

محکومیت رهبر اخوان المسلمین به حبس ابد

● دادگاه کیفری استان «اسماعیلیه» مصر، رهبر گروه اخوان‌المسلمین را به‌همراه ۳۵ نفر دیگر در پرونده حوادث اسماعیلیه مقصر شناخت و آنها را به حبس ابد محکوم کرد. به گزارش ایسنا به نوشته روزنامه رأی‌الیوم، پرونده اسماعیلیه به حوادشی مربوط می‌شود که در پنجم جولای ۲۰۱۳ و در جریان درگیری میان حامیان محمد مرسی، رئیس‌جمهور پیشین مصر و نیروهای امنیتی این کشور در مقابل ساختمان دادگستری استان اسماعیلیه رخ داد. در آن رخداد نیروهای امنیتی برای برهم‌زدن تحنن حامیان مرسی وارد عمل شدند که درگیری‌های ناشی از آن منجر به کشته‌شدن سه نفر و زخمی‌شدن ده‌ها نفر دیگر شد.

آغاز دور جدید اعتصاب‌ها در فرانسه

● در پی پافشاری مقامات فرانسه بر اصلاحات در قانون کار، اتحادیه‌های کارگری این کشور اعلام کردند دور جدید اعتصاب‌ها از امروز کلید می‌خورد. همچنین قرار است راه‌آهن، بنادر و احتمالاً فرودگاه‌های فرانسه و همچنین مترو شهر پاریس در جریان اعتصاب‌ها مختل شود. به گزارش آسوشیتدپرس، اتحادیه‌های کارگری فرانسه اعتصاب‌های خود را از مدتی پیش در اعتراض به اصلاحات دولت «فرانسوا اولاند»، رئیس‌جمهور فرانسه، در قوانین کار شروع کردند. این اصلاحات موجب می‌شود اخراج کارکار از سوی کارفرمایان راحت‌تر شود و هفته کاری نیز افزایش یابد.

همسر نتانیاهو در مظان اتهام

● پلیس اسرائیل پیشنهاد داده «ساره نتانیاهو»، همسر «بنیامین نتانیاهو»، نخست‌وزیر این رژیم، به‌دلیل استفاده از اموال عمومی برای پرداخت هزینه مقر اقامت رسمی و خصوصی خود تفهیم اتهام شود. به گزارش رویترز، ساره نتانیاهو دسامبر گذشته در مقابل یگان رسیدگی به جرائم اختلاس وابسته به پلیس اسرائیل حضور یافت؛ اما ارتکاب هرگونه جرمی را دراین‌باره رد کرد.